

Namai ten, kur širdis...

Širdis vis spurda, daužosi krūtinėje kaip bangos, Baltijos bangos, kurios nepaliaujamai skalauja auksinėmis smiltelėmis nuklotas pakrantes. Įsiklausyk... Ar girdi, kaip šlama bangų atskraidinto vėjo kedenamos medžių viršūnės? Ar supranti jų dainą? Tą, kuria jie reiškia savo begalinį dėkingumą už šį gaivų oro gurkšnį. Ne? Tuomet bandai išgirsti ne širdimi. Pamėgink dar kartelį: užmerk akis, atverk krūtinę, giliai įkvėpk ir klausykis...

Jūra ošia pritardama medžių dainai... Laukia, kol tu, klaipėdieti, išgirsi ją. Bet tu vis bėgi tomis nesibaigiančiomis miesto gatvėmis, mėgaujiesi tais šiltučiais spinduliais, besiskverbiančiais pro namų stogus tam, kad sušildytų tave. Tu užimtas, aš suprantu... Miestas toks didelis, reikia suspėti tiek daug pamatyti! Tiek daug nuveikti! O laiko, deja, tiek maža: valanda keičia valandą, diena dieną... Žiūrėk, štai jau ir saulė nusileido. Tu tik akimirkai nusisukai, o ji jau ir pasislėpė, palikdama tave grožėtis daugybe mažų švieselių, nutvieskiančių tas nesibaigiančias gatveles...

Žingsnis po žingsnio... žingsnis po žingsnio... Štai jau ir namie – guli sau lovoje apsikamšęs šiltais patalais ir mintimis vis dar klaidžioji po Klaipėdą. Svarstai, kaip ji atrodė prieš šimtą, du ar septynis šimtus metų. Kokie žmonės čia gyveno, ką veikė, kaip dienas leido. Kokia išmintimi jie pasidalintų, jei tik būtų čia? O jei prabiltų štai tas pastatas? Taip, tas, kitapus tavo kiemo. Kažin ką jis tau papasakotų? Tu vis mąstai, mąstai... O ji, Baltija, banguoja ir vis lūkuriuoja, kol tu galiausiai prisiminsi ir ją. Kodėl neaplankai? Juk ji žino viską! Ir visa savo išmintim mielai pasidalintų, jei tik tu teiktumeis klausytis. Jei pagaliau ją išgirstum...

Diena keičia dieną, naktis naktį, o tu gyveni kaip gyvenęs. Kiekvieną mielą dieną tu, kaip ir aš, džiaugiesi savo miestu. Jis didis, turi garbingą praeitį, jame gyvena dori žmonės: draugiški, geranoriški. Miestas klesti, vis plečiasi... Tačiau išaušta diena ir supranti, kad jau pavargai nuo nuolatinio šurmulio, nuo daugybės besikeičiančių veidų. Ir tuomet prisimeni ją, Baltiją. Skubi į jos glėbį, prašai, kad ji priglaustų ir nuramintų savo bangomūša... Žinoma, ji priima tave, liūliuoja savo daina ir kažką šnibžda, ramina... „Atverk širdį...“ – išgirsti ir užmerki akis. „Klaipėdieti, – taria tau jūra, – čia tavo miestas ir mes abu esame jo dalis.“ Tavo veidą nutvieskia šypsena ir galiausiai supranti, kad Baltija, Klaipėda – tai tavo namai. „Aš myliu Jus!“ – sušunki. O aš stoviu šalia, šypsaisi ir mąstau... Galiausiai juk visi surandame savo vietą po saule. Klaipėda manoji...